

Een passagiersvliegtuig dat op weg was van Ankara naar Hamburg is boven Roemenië neergestort. Gevreesd wordt dat de bemanning en alle driehonderdtweënzestig passagiers zijn omgekomen. Dertig minuten na de start verloor het volledig bezette toestel hoogte en stortte het neer in de buurt van de kloof van Bicaz in het noordoosten van Roemenië. Het vliegtuig, een Boeing 747, was eigendom van de Duitse luchtvaartmaatschappij Lufthansa. Het ministerie van Buitenlandse Zaken deelt mee dat er vijf Zweedse burgers aan boord waren.

Een

Julia had er geen idee van dat ze heel binnenkort voor een raadsel gesteld zou worden dat het uiterste van haar zou vergen, een zaak die ze misschien niet in haar eentje zou kunnen oplossen.

Het was augustus en ze zat alleen aan een tafeltje in de zon op een terras bij de markthal van Östermalm, waar ze een late lunch gebruikte.

Een elektrische step die tussen de rommel onder een afvalbak was gegooid liet af en toe een piepje horen.

Als Julia zich 's ochtends had opgemaakt, boog ze zich altijd naar de spiegel toe om voorzichtig haar moeder te begroeten.

Ze had dezelfde lichte wenkbrauwen en dezelfde verdrietige, donkergroene ogen als haar moeder. Haar mond was vol en haar neus recht. Als de zon door haar blonde haar scheen, kreeg het altijd een zachte gemberkleur.

Julia was vorige week drieëndertig geworden en had toen haar moeder in leeftijd ingehaald.

Ze had vrij genomen en had met de gordijnen dicht in bed zitten lezen. Een nieuw Amerikaans proefschrift over bloedspoorpatronen en bloedspattenbeelden.

In een van de casussen was een kogel tegen een rib gespleten en had het lichaam door twee uitgangswonden verlaten.

Julia vroeg de bezorger om de bloemen van Sidney voor de deur neer te zetten en wachtte totdat de deur naar de straat was dichtgeslagen, voordat ze het boeket uit het trappenhuis haalde en het in een vaas zette.

Altijd vijftientig rode rozen.

Dat vrolijkte haar enigszins op, maar ze dwong zichzelf om niet op te nemen toen Sidney 's avonds belde. Ze wilde niet gaan huilen, wilde hem niet vragen te komen, omdat ze wist dat hij dat zou doen.

Hij zou haar komen troosten.

Maar smeken om medelijden was onhoudbaar. Dat was niet wat ze van hem nodig had. En dat inzicht was het echte verjaardagscadeau.

Nu had ze een plan, een doel.

Julia wist dat ze Sidneys liefde nooit terug kon krijgen, maar nu had ze opeens een duidelijk innerlijk beeld van hoe ze in de toekomst zouden samenwerken, ieder aan zijn eigen bureau, hoe ze samen zouden lunchen en elke opdracht tot diep in de avond tot in detail zouden bespreken.

Een dakloze liep zich met zijn overvolle winkelkarretje klem tegen een steiger, begon in zichzelf te fluisteren en gestrest te gesticuleren.

Julia streek een haarlok achter haar oor en ging door met eten, hoewel ze eigenlijk al genoeg had gehad.

Ze had gestoomde tarbot met hollandaisesaus, gele asperges en gehakte kappertjes besteld.

De zon viel door de koude sancerre in het wijnglas en liet een met licht gevulde schaduw achter op het tafeltje.

Er vloog een vliegtuig over Stockholm.

Julia legde haar bestek neer, hield discreet haar handen voor haar oren totdat het gebulder was verdwenen en verbood zichzelf om naar de witte condensstrepen in de lucht te kijken.

Ze wachtte even, zuchtte over haar eigen gedrag, pakte haar telefoon en inspecteerde het rooster van de week met vervolggesprekken en de grote veiligheidsinspectie bij de Afdeling voor Ruimte- en Plasmafysica van de Koninklijke Technische Hogeschool.

Twee mannen van een jaar of dertig, strak in het pak en met glimmende lage schoenen, zaten aan het tafeltje naast haar achter een glas bier.

Vanuit een ooghoek zag Julia dat een van de twee keer op keer haar blik zocht.

Ze stopte haar mobiel in haar tas en wenkte de ober. Toen ze de rekening betaalde, keek ze bij toeval in de lichtblauwe ogen van de man. Hij hield haar blik vast en glimlachte zo speels en flirterig dat het onmogelijk was om niet terug te lachen.

Ze pakte haar zilverwitte stok, die tegen de andere stoel geleund stond, steunde erop bij het opstaan en zag dat de man zich met een rood hoofd afwendde.

Julia verliet het tafeltje, stak het plein recht over en liep de Storgatan in.

Vanuit bepaalde hoeken was ze mooi en ze had het ontelbare keren meegemaakt dat iemand met haar begon te flirten om vervolgens van zijn stuk te raken als het licht anders viel of als het haar uit haar gezicht waaide.

Soms maakte Julia grapjes over die situaties, maar stiekem hoopte ze altijd dat iemand een andere reactie zou vertonen als hij de stok of het litteken op haar gezicht ontdekte.

Ze was nog jong en zou graag weer verliefd willen worden.

Nadat ze even bij had staan komen in de schaduw voor de kerk, liep ze door naar Styrmansgatan 15.

Op de deur zat een koperen bord geschroefd met de tekst STARK DETECTIVEBUREAU.

Julia zette haar aangepaste stok tegen de muur. Hij was gemaakt van een titaniumlegering en samen met het ergonomische handvat uit één stuk gegoten en aan de onderkant voorzien van een dempende dop van zwart rubber.

In de halspiegel leek haar litteken met een witte stift getekend: een verticale streep recht over de ene helft van haar gezicht, van haar voorhoofd door de buitenste punt van haar rechterwenkbrauw omlaag naar haar kaaklijn.

De koelere lucht in het kantoor rook naar oude houten meubels, boeken en leer.

Julia zette haar tas op het bureau, opende de roederamen naar de groene binnentuin, liep de keuken in en maakte een dubbele espresso.

In de zeven jaar dat ze getrouwd was geweest met Sidney had ze Julia Mendelson geheten. Maar na de scheiding was ze de achternaam van haar vader, Stark, weer gaan gebruiken. Ze hadden de naam terug kunnen volgen naar hun voorouder, de soldaat Lars Stark, geboren in 1761.

In de leegte na Sidney, in het overweldigende gevoel dat haar hele leven een vergissing was, besloot ze te stoppen als juridisch medewerker bij de rechtbank van Stockholm.

In haar baan bij de rechtbank had ze haar talent om mensen te lezen ontdekt. Met elke rechtszaak die ze bijwoonde groeide haar ongeduld over de incompetentie van de rechters, die niet in staat waren de waarheid aan het licht te brengen.

In haar functie van juridisch medewerker kon ze niet opstaan om het woord te nemen, ook al begreep ze altijd wat er was gebeurd en waarom het misdrijf had plaatsgevonden.

Julia was niet alleen geoefend in logisch redeneren, ze had ook het talent om onder bepaalde omstandigheden extreem geconcentreerd te focussen. Als dat gebeurde, leek het of de tijd vertraagde, als in het aangezicht van de dood en de eeuwigheid, en op die specifieke momenten kon ze details en gezichtsuitdrukkingen observeren die de meeste anderen zouden zijn ontgaan.

Het was uiteraard geen bovennatuurlijke gave, het hield verband met haar psychische kwetsbaarheid.

Lang geleden, toen ze Sidney nog niet eens had ontmoet, werd haar hele bestaan verwoest, het versplinterde als een wijnglas op een stenen vloer, en toen de resten werden samengevoegd werd het niet zoals daarvoor.

Het meeste werd slechter, maar niet alles, zei ze vaak tegen zichzelf.

Misschien was die gedachte slechts haar poging om zichzelf te troosten, een poging om een zin te ontdekken in het zinloze.

Haar baan als juridisch medewerker beviel haar goed, maar na de scheiding was ze ervan gaan dromen om rechercheur te worden bij de politie van Norrmalm, net als Sidney, maar ze wist dat de politieacademie haar nooit zou aannemen.

Ze had een veel te gecompliceerd lichaam.

Daarom opende ze een eigen detectivebureau.

De meest voorkomende zaken waren eenvoudige overspel-affaires, achtergrondcontroles voor gevoelige aanstellingen en vermoedens van bedrijfsdiefstallen – maar af en toe kwam er een opdracht voorbij die heel haar analytische talent vergde.

Julia pakte haar kopje en liep terug naar het kantoor, terwijl ze een blik op haar oude, bekraste horloge wierp.

In de verte klonk het geratel van een pneumatische breekhamer.

Julia startte de computer op en wilde net achter haar bureau gaan zitten toen de bel ging.

Ze keek in de agenda. Er stond geen afspraak voor dit tijdstip. Toch pakte ze haar stok, liep naar de hal en opende de deur.

Een lange man van in de vijftig met spierwit haar stond op de stoep te wachten. Hij droeg een beige trenchcoat over een marineblauw jasje, een lichte pantalon en bruine, lage schoenen.

‘Dag, ik ben Per Günter Mott... Ik heb geen afspraak, maar... ik dacht...’

Hij zweeg en streek met een trillende hand over zijn hoofd.

‘Waar gaat het om?’ vroeg Julia.

‘Ik overweeg u in te schakelen voor...’

‘Kom binnen, Per Günter.’

‘Zeg maar PG.’

‘Je kunt je jas hier ophangen.’

Julia stapte opzij om niet in de weg te staan. Ze vond elk

soort aanraking naar en van huid-op-huidcontact raakte ze in paniek.

De man stapte over de drempel, keek om zich heen en trok vervolgens zijn dunne jas uit.

Hij was slank en had een soort jongensachtige broosheid, alsof het besef van zijn eigen ouder worden hem nog niet had bereikt.

Julia liet hem binnen in haar kantoor en bood hem een plaats aan op de bank.

Zijn jasje was gekreukt op de rug, alsof hij uren in een trein of auto had gezeten.

‘Een kopje koffie? Thee? Water?’ vroeg ze.

‘Nee, bedankt.’

‘Zeg het maar als je je bedenkt.’

Julia zag zijn blik door het vertrek gaan, terwijl hij zich geestelijk voorbereidde op het vertellen van datgene waarvoor hij was gekomen.

‘Voordat ik ter zake kom, moet ik weten of je een zwijgplicht hebt,’ zei hij en hij ademde diep in.

‘Er is volledige geheimhouding, ongeacht of je me inschakelt of niet.’

‘Dus niemand krijgt te horen wat ik je vertel of laat zien?’

‘Nee.’

Hij trommelde even met zijn vingers op de armleuning.

‘Zelfs de politie niet?’

‘Nee,’ antwoordde ze rustig.

Twee

Julia pakte haar pen en haar notitieboekje van het bureau en nam in de fauteuil tegenover de man plaats. Zijn voorhoofd glom van het zweet en ze zag dat de hand die naar de binnenzak van het jasje ging trilde.

‘Oké, kijk eens naar deze foto,’ zei hij en hij legde zijn telefoon voor haar op tafel.

Hij was duidelijk gestrest toen zij de telefoon pakte en naar een foto keek die de vorige avond om 23.25 uur was gemaakt.

De telefoon was zo ingesteld dat niet te zien was waar de foto was genomen.

De flitser verlichtte een man die ineengezakt op een betonnen vloer zat, tegen een kale bakstenen muur, met zijn handen vastgebonden op zijn knieën.

Het geruite overhemd was opgekropen over de dikke buik en de broek was gekreukt bij de liezen. Zijn hoofd ging schuil onder een jutezak. De ene kant van de zak was doordrenkt met bloed. Het was over de borst en buik van de man gestroomd en tussen zijn gespreide benen. Er breidde zich een grote, donkere plas uit op de vloer onder hem.

Aangezien de opname ietwat onscherp was, viel moeilijk vast te stellen of het bloed al was gaan stollen.

‘Vanochtend heb ik deze foto tussen de andere foto’s in mijn telefoon gevonden,’ vertelde PG. ‘Ik weet niet hoe hij daar is terechtgekomen... Daarom ben ik hiernaartoe gekomen, gelijk, ik kon niet gewoon thuis blijven zitten met...’

Zijn stem brak, hij slikte hoorbaar en wiste het zweet van zijn bovenlip.

‘Wie is die man?’ vroeg Julia.

‘Dat weet ik niet, ik wil er niet naar raden, ik snap er echt niets van,’ zei hij en hij vouwde zijn handen stevig samen.

‘Je hebt geen idee? De foto is kort voor halftwaalf vanavond gemaakt.’

PG’s gezicht was bleek en gekweld.

‘Ik ben... Het zit zo, soms drink ik... en als ik drink, wordt het soms iets te veel.’

‘Oké.’

‘Zoveel dat ik gaten in mijn geheugen krijg, hele uren verdwijnen.’

‘En dat is gisteren gebeurd?’

‘Misschien omdat ik vijftig milligram Atarax bij de lunch had genomen, wat nogal stom is als je alcohol drinkt... maar ik kan niet tegen onze aandeelhoudersvergaderingen,’ zei Per Günter Mott en hij wreef met zijn knokkels over zijn wang. ‘Hoe dan ook... ik ben dus, zoals je misschien begrijpt, bang dat ik die man heb verwond.’

‘Ben je vaak gewelddadig, PG?’

‘Nee, dat geloof ik niet... Ik bedoel, ik heb een heleboel fouten, ik maak een heleboel fouten, maar ik ben niet ge-

welddadig, nooit geweest tot nu toe, voor zover ik weet.’

‘Zijn er tekenen dat jij de man zou hebben verwond?’ vroeg ze.

‘Wat bedoel je?’

‘Bloedspatten... plekken op je lichaam van een gevecht, gescheurde kleren.’

‘Nee, dat niet, maar... Ik bedoel de foto, dat is mijn foto, in mijn telefoon... Ik heb hem aan mijn vrouw laten zien en zij zei dat ik meteen naar de politie moest gaan... Dat was misschien ook beter geweest, maar in plaats daarvan ben ik hiernaartoe gegaan... Ik zou jou in de arm willen nemen en jouw onderzoek willen afwachten voordat ik besluit wat ik ga doen.’

Er trad een moment van gewichtloosheid op en Julia voelde het kriebelen in haar buik. Haar hart ging harder slaan. Ze keek op het horloge dat van haar vader was geweest en zag de glinstering van de plafondlamp in het bekraste glas. De rode secondewijzer vertraagde.

Tik... tik... tik.

De wijzer bewoog steeds langzamer en kwam vervolgens trillend tot stilstand. De schaduw ervan lag als een grijze draad over de wijzerplaat, schuin omhoog naar de Romeinse negen.

Ze tilde haar hoofd langzaam op en keek haar toekomstige cliënt door de in de lucht zwevende stofdeeltjes heen aan.

De horizontale rimpels in zijn voorhoofd werden dieper.

Zijn witte haar was kortgeknipt en in een zijscheiding gekamd. Onder zijn ene oog was vaag een geel geworden blauwe plek te zien, alsof hij te hard had gewreven.

Zijn kin trilde een heel klein beetje toen hij zijn mond dichtield om een beheerste indruk te maken.

‘Wat je gaat doen?’ hoorde ze zichzelf vragen.

‘Mijn vrouw was erg geschokt toen ik haar de foto liet zien... Ze weet dat ik niemand zou kunnen doden, dat gaat gewoon niet.’

‘Nee,’ fluisterde Julia. Er had berusting in zijn woorden geklonken.

‘Als jij tot de conclusie komt dat ik de man iets heb aangedaan, zal ik mijn straf accepteren,’ zei hij en hij keek naar zijn linkerpols.

Ze volgde zijn blik, zag de twee parallelle pezen die zich aftekenden en de blauwe bloedvaten die door de bleke huid heen schemerden en vroeg zich af of hij overwoog zelfmoord te plegen als hij schuldig was.

‘Je straf?’ vroeg ze.

Haar lichaam werd weer zwaar en de secondewijzer kwam in beweging. Hij trok de mouw van zijn overhemd een stukje omlaag en keek haar aan.

‘Ja, zo denk ik... maar tegelijkertijd, ik wil natuurlijk niet gestraft worden voor het misdrijf van iemand anders... daarom ben ik niet meteen naar de politie gegaan... Ik kom uit een vrij bekende familie, tenminste in Sundsvall en in de bosbranche... wij zijn oude boseigenaren, Mannheim is ons bezit.’

‘Daar heb ik van gehoord,’ zei ze.

‘Ja, dat...’

Ze opende haar tas en trok haar dunne leren handschoenen aan, omdat ze begreep dat hij het contract nauwelijks door

zou kijken dat ze hem straks zou geven. PG zou zonder nadenken tekenen en haar daarna een hand willen geven. Hij was duidelijk een zakenman die het gewend was snel knopen door te hakken en die er niet tegen kon dat dit zwaard van Damocles boven zijn hoofd hing.

‘Je bent helemaal uit Sundsvall hiernaartoe gekomen om mij in te schakelen,’ zei ze langzaam.

‘Ik heb over de zaak van de porseleinkinderen gelezen.’

‘Oké.’

Twee jaar geleden had Julia een zaak opgelost waar ontzettend veel over was geschreven. Daarna stroomden de lucratieve en prestigieuze opdrachten binnen. Ze kon zichzelf een salaris uitbetalen en al snel van haar tweekamerflat in Farsta naar dit exclusieve adres verhuizen. Ze nam een hypotheek en kocht het kantoor met bijbehorend woongedeelte met eigen opgang vanaf het gemeenschappelijke trappenhuis.

‘Nog een laatste vraag, zodat ik het wat beter begrijp,’ zei ze. ‘Waar heb je je telefoon vannacht bewaard?’

‘Ik had hem in de eetzaal laten liggen. We hadden gisteravond een groot diner voor alle aandeelhouders.’

‘En je denkt dat iemand anders hem kan hebben gebruikt?’

‘Dat hoop ik,’ antwoordde PG voorzichtig.

‘Omdat je de code van een telefoon niet nodig hebt om een foto te maken,’ zei ze.

‘Dat probeerde mijn vrouw ook te zeggen,’ zei hij en hij knikte.

‘Heb je erover nagedacht wat voor soort onderzoek je mij zou willen laten doen?’

‘Als het om een moord gaat, moet ik weten wie de moor-

denaar is, ook al zou ik het zelf blijken te zijn... en anders moet ik een antwoord hebben op de vraag waarom die foto in mijn telefoon zit.'

'Ik begrijp het.'

'Natuurlijk hoop ik dat ik onschuldig ben, dat het allemaal maar een vergissing is... en natuurlijk hoop ik dat de persoon op de foto niet iemand is die ik ken... maar ik moet weten waar dit om gaat.'

'Je wilt dat ik de waarheid boven tafel haal,' constateerde Julia en ze zag dat hij even zijn kaken op elkaar klemde.

Julia stond op en liep naar het bureau. Ze haalde een contract uit de la, stopte het in een plastic mapje waar in de ene hoek het logo van het detectivebureau op stond en legde het voor hem neer.

'Ik stel voor dat je het contract doorleest – het is een standaardcontract – en het me laat weten als je wilt dat ik een onderzoek start.'

'Ik hoef het niet door te lezen,' zei hij. Hij haalde een pen tevoorschijn, bladerde naar de laatste pagina en tekende het contract. 'Dit kan niet wachten, ik wil graag dat je morgen al naar Mannheim reist als dat mogelijk is.'

'Morgen?'

'Graag... als dat mogelijk is,' herhaalde hij.

'Ik ga het proberen.'

'Iedereen die bij het diner aanwezig was, zal er zijn.'

'Dan zou ik om te beginnen graag met iedereen afzonderlijk praten,' zei Julia.

'Perfect.'

Hij stopte de pen weer in het borstzakje van zijn jasje, stond op van de bank en gaf haar vervolgens een hand.